

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Sławomir Krajewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Dorota Szlachta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 stycznia 2014 roku w Szczecinie sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. przeciwko R. M. o zapłatę na skutek apelacji wniesionej przez powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie z dnia 6 września 2013 r., sygn. akt III C 229/12 upr.

I. oddala apelację;

II. zasądza od powódki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. na rzecz pozwanego R. M. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 września 2013 roku Sąd Rejonowy Szczecin - Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 7 grudnia 2010 roku, wydany w sprawie o sygn. akt III Nc 8674/10 (I); powództwo oddalił (II) oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty procesu w kwocie 1217 zł, w tym koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1200 zł.

Apelację od powyższego wyroku wywiódła powódka i zaskarżając wyrok w całości wniosła o jego zmianę poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 10.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 września 2009 roku do dnia zapłaty, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, a nadto zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych - za obie instancje.

Skarżąca zarzuciła Sądowi pierwszej instancji naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności:

a) art. 233 § 1 kpc poprzez rażąco naruszenie granic swobodnej oceny dowodów, a tym samym ich ocenie wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego poprzez uznanie, że:

- powódka nie zdołała wykazać, by pozwany zlecał jej wykonanie usług stomatologicznych zarówno dla siebie jak i dla członków jego rodziny, podczas gdy fakt wykonania usług przez powódkę na rzecz pozwanego i jego rodziny nie był sporny, a tym samym pozwany musiał być ich zleceniodawcą, a co więcej fakt zlecenia tychże usług został potwierdzony przez świadka A. P., która zeznała, że powód zlecał powódkce nie tylko wykonanie usług objętych sporną fakturą VAT, ale również inne usługi, za które sam zapłacił, a co za tym idzie - pomiędzy stronami doszło do zawarcia umowy, za wykonanie której pozwany winien uiścić na rzecz powódki wynagrodzenie,

- skoro usługi stomatologiczne, które zostały wykonane u pozwanego oraz u członków jego rodziny nie były objęte zakresem ochrony ubezpieczeniowej, pozwany nie jest zobowiązany do uregulowania za nie należnego powódkce wynagrodzenia, podczas gdy nawet jeśli pozwany liczył, że na podstawie odrębnych umów inny podmiot sfinansuje wykonane usługi stomatologiczne, to nie wpływa to na ważność umowy zawartej pomiędzy stronami, której przedmiotem było wykonanie usługi stomatologicznej,

- zeznania świadka M. G., przesłuchanego w charakterze świadka, a następnie strony nie wniosły niczego istotnego dla sprawy, podczas gdy świadek ten wskazywał na okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, a dotyczące sposobu dokumentowania wykonania usługi (faktura VAT, brak umów pisemnych), obejmowania kilku usług jedną fakturą,

- zeznania świadka A. P. nie wniosły niczego istotnego do sprawy i tym samym pominięcie tych zeznań przy wydawaniu rozstrzygnięcia, podczas gdy świadek ta zeznała, że u pozwanego oraz u członków jego rodziny były wykonywane również inne usługi, nie objęte sporną fakturą VAT, za które pozwany sam zapłacił, ponadto - usługi te były zlecane przez niego osobiście, co świadczy o tym, że pozwany wiedział o tym, że usługi nie są refundowane przez ubezpieczyciela i mimo wszystko zdecydował się na leczenie u powódki,

- zeznania pozwanego R. M. oraz jego małżonki K. M. w pełni zasługują na uwzględnienie, podczas gdy zarówno pozwany jako strona niniejszego postępowania oraz jego małżonka mieli interes w tym, aby postępowanie zostało rozstrzygnięte na ich korzyść, a tym samym ocena ich zeznań winna uwzględniać pozostały materiał dowodowy w sprawie, w tym chociażby zeznania świadków strony powodowej, którzy w sposób odmienny przedstawiały przebieg leczenia rodziny pozwanego,

- pozwany R. M. nie był uprawniony do podpisania faktury VAT nr (...) gdyż nie był pracownikiem firmy (...), podczas gdy faktura ta została wystawiona na pozwanego, tytułem wykonania zleconych przez niego a nie firmę (...) usług, a co za tym idzie - pozwany w pełni uprawniony był do podpisania i odebrania rzeczowej faktury,

b) art. 485 § 1 pkt. 2 kpc poprzez uznanie, że podpisana przez pozwanego faktura VAT nr (...) nie może stanowić dowodu zawarcia umowy o wykonanie usług stomatologicznych pomiędzy stronami i tym samym uwzględnienia żądania powódki, podczas gdy nakaz zapłaty może być wydany między innymi wówczas, gdy okoliczności uzasadniające żądanie są udowodnione dołączonymi do pozwu zaakceptowanymi przez dłużnika rachunkami, w tym również fakturami wystawionych przez wierzyciela i podpisanych przez dłużnika bez zastrzeżeń, tak jak miało to miejsce w niniejszym przypadku.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję według norm przepisanych

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadną i jako taka podlegała oddaleniu.

Przypomnienia wymaga, że do zawarcia umowy, w tym o dzieło - na jaką powoływała się strona powodowa, koniecznym jest złożenie przez jej strony zgodnych oświadczeń woli. Ciężar dowodu działania takiej dwustronnej czynności prawnej, zgodnie z ogólną regułą rozkładu ciężaru dowodu, normowaną w art. 6 kc, spoczywał w rozpoznawanej sprawie na stronie powodowej.

W okolicznościach sprawy nie sposób tymczasem przyjąć, że zamiarem pozwanego było zawieranie w spornym zakresie we własnym imieniu umowy, czy też umów o leczenie stomatologiczne, z czym wiązałby się obowiązek zapłaty wynagrodzenia za takie czynności, jako świadczenia z umowy i że oświadczenie woli takiej treści złożył, choćby w sposób dorozumiany

Przeciwko przeciwnej konstatacji świadczy treść dokumentów przedłożonych przez powoda wraz z pozwem, w których wymienia się podmiot kierujący na leczenie - S. I. (zakład ubezpieczeń) oraz E. (pracodawca małżonki pozwanego).

Powyższe należy zestawić z zapisami w dokumentach ubezpieczeniowych przedłożonych przez pozwanego, wraz z zarzutami od nakazu zapłaty, w tym ogólnych warunków ubezpieczenia, z których wynika, że leczenie stomatologiczne, w tym w powodowej placówce, miało być bezpośrednio finansowane przez ubezpieczyciela, a nie jedynie jego koszty refundowane pozwanemu i członkom jego rodziny.

Niezależnie przeto od tego, że ubezpieczyciel ostatecznie odmówił uregulowania spornej kwoty, nie sposób przypisać zamiaru pozwanemu złożenia oświadczenia woli w przedmiocie zaciągnięcia we własnym imieniu takiego zobowiązania.

W apelacji skarżąca powoływała się na dowód z zeznań świadka A. P. - lekarza stomatologa, która potwierdziła, ale bardzo ogólnikowo leczenie pozwanego i członków jego rodziny, przy czym znamienne podała, że ten posługiwał się kartą ubezpieczenia zdrowotnego.

Niezależnie od treści tychże zeznań, na podstawie której nie sposób byłoby ustalić dokładnego zakresu wykonanych na rzecz pozwanego usług, a zwłaszcza wysokości należnego za nie wynagrodzenia, przede wszystkim uwypuklić należy, że dowód ten został przeprowadzony bezpodstawnie, co zostało zakwestionowane przez pozwanego, który w tym zakresie złożył zastrzeżenie do protokołu rozprawy z dnia 2 marca 2012 roku - w trybie art. 162 kpc.

Dowód ten został zgłoszony przez powódkę w piśmie procesowym z dnia 24 października 2011 roku, które zostało złożone z uchybieniem terminu normowanego w art. 495 § 3 in fine kpc, w znajdującym zastosowanie w sprawie, na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 roku o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, brzmieniu sprzed dnia 3 maja 2012 roku, który stanowi, że powód może powołać nowe fakty i dowody w terminie tygodnia od dnia doręczenia mu pisma pozwanego, zawierającego zarzuty od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym. Odpis zarzutów został, bowiem doręczony pełnomocnikowi powódki w dniu 10 października 2011 roku. Niczego nie zmienia tu okoliczność, że w piśmie sądowym z dnia 30 września 2011 roku zakreślono powódce termin dwutygodniowy do ustosunkowania się do tychże zarzutów. Analizowany obecnie termin ma, bowiem charakter ustawowego, a nie sądowego. Podkreślenia wymaga, że powódka nie przedstawiła żadnej argumentacji, mogącej uzasadniać zgłoszenie tego wniosku dowodowego z uchybieniem wzmiankowanego terminu.

Dalej należy podkreślić, że przesadzającego dowodu w sprawie nie mogła stanowić podpisana przez pozwanego faktura VAT dołączona do pozwu.

W pierwszej kolejności wskazać tutaj należy, że jakkolwiek dokument taki w istocie mógł stanowić podstawę do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, to w dalszym toku postępowania nie posiada on żadnej szczególnej mocy dowodowej i podlega swobodnej ocenie dowodów, normowanej w art. 233 § 1 kpc, analogicznie jak pozostały materiał dowodowy.

Po wtóre Sąd Rejonowy słusznie uznał w świetle całokształtu okoliczności sprawy za wiarygodne zeznania pozwanego odnoszące się do okoliczności podpisania przezeń tej faktury i braku zamiaru w tej drodze potwierdzenia uprzedniego zawarcia z powodem umowy o świadczenie usług stomatologicznych.

Taka ocena dowodu nie naruszała wskazanej powyżej normy prawnej. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Jak słusznie zauważył to Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 19 czerwca 2008 roku (I ACa 180/08, LEX nr 468598) jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 kpc) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Dla skuteczności zarzutu naruszenia w/w art. nie wystarcza, zatem stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. W szczególności skarżący powinien wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając. Zwalczanie swobodnej oceny dowodów nie może, więc polegać li tylko na przedstawieniu własnej, korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, ustaleń stanu faktycznego opartej na własnej ocenie, lecz konieczne jest przy tym posłużeniu się argumentami wyłącznie juredycznym wykazywanie, że wskazane w art. 233 § 1 kpc kryteria oceny wiarygodności i mocy dowodów zostały naruszone, co miało wpływ na wyrok sprawy (tak SA w Warszawie, wyrok z dnia 10 lipca 2008 r., VI ACa 306/08).

W okolicznościach sprawy, w tym świetle zarzutów apelacji, nie sposób uznać, aby doszło do naruszenia przez Sąd pierwszej instancji normy prawnej zawartej w w/w art. 233 § 1 kpc. Sąd ten zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenił, bowiem dowody, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy i na ich podstawie wyciągnął trafne wnioski.

Dodać tu jeszcze należy, że wiarygodność zeznań pozwanego i świadka - jego małżonki, zwiększa okoliczność, że pozwany wskazał, że zlecał inne usługi dentystyczne powodowi i uregulował za nie należności, co zostało wykazane dokumentami przelewu.

Reasumując, na podstawie art. 385 kpc, orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego zapadło na podstawie art. 108 § 1 kpc, w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc, przy uwzględnieniu konieczności uznania powoda za przegrywającego to postępowanie w całości i wysokości jego kosztów poniesionych przez pozwanego, w postaci wynagrodzenia jego pełnomocnika procesowego.